

малко време за приключението въ воденицата, Викентий се приготви да му каже: Лека нощъ.

— Вие сте съсипани и трѣба да си почините по-скоро. Затова нѣма да ви морѣхъ съ никакви запитвания... Та па и не е нужно. Геройството, което направихте тая нощъ, сичко ми каза... Утрѣ ще се срѣцнемъ, и още отъ сега ви казвамъ: не се безпокойте за нищо, дяконъ Викентий е цѣлъ на ваше расположение... Лека нощъ!... и той си подаде ржката да се прости.

Кралѣчтъ ѣхъ хвана, безъ да ѣхъ пустне.

— Не, каза той, вий ми дадохте гостоприемство слѣпешката и се излагахте на опасностъ за мене. Трѣба да знаете поне кой съмъ. Мене ме викатъ Иванъ Кралѣчтъ.

— Иванъ Кралѣчтъ, заточеникътъ? Кога те пустанахъ? попита очуденъ дяконътъ.

— Пуснахъ ме? Азъ избѣгахъ изъ Диярбекирската крѣпостъ! Бѣжанецъ съмъ.

Викентия му стисна ржката и го здрависа.

— Добрѣ допле, бай Кралѣчевъ, вий сте ми сега още по-любезенъ гостянинъ, и братъ. България има нужда отъ добритѣ си синове. Сега има много работа, много работа. Тиранията на турцитѣ е нетърпима и народното негодувание ще дойде до върха си. Трѣбва да се готвимъ... Останете у насъ, г-нь Кралѣчевъ, васъ никой не ще да ви познае тука, да работимъ щете ли? приказваше живо распаленото дяконче.

— Съ тованам ѣрение съмъ и азъ, отче Викентие.

— Утрѣ ще се разговоримъ надлъжко... Тукъ сте въ пълна безопасностъ. Въ тази килия съмъ крилъ и Левски. Тукъ не иде никой... има страхъ повече отъ привидения, нежели отъ човѣци. Лека нощъ! завърши шеговито дяконътъ, като излизаше...